

Deuteronomy 16:18-20

יח שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל־שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ וְשִׁפְטוּ אֶת־הָעָם מִשֹּׁפֵט־צָדֵק: יט לֹא־תִטֶּה מִשְׁפָּט לֹא תִכְזֹר פְּנִים וְלֹא־תִקַּח שֹׁחַד כִּי הַשֹּׁחַד יַעֲוֹר עֵינֵי חֲכָמִים וְיִסְלַף דְּבַר־יָדִיקִים: כ צֶדֶק צֶדֶק תִּרְדּוּן לַמַּעַן תִּחְיֶה וְיָרֵשְׁתָּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ:

Deuteronomy 17:14-20

יד כִּי־תָבֹא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ וְיִרְשָׁתָהּ וְיִשְׁבַּתָּהּ בָּהּ וְאָמַרְתָּ אֲשִׁימָה עָלַי מֶלֶךְ כְּכָל־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר סָבִיבֹתַי: טו שׁוּם תִּשִׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ אֲשֶׁר יִבְחַר יִי אֱלֹהֶיךָ בּוֹ מִקִּרְבֵּי אֲחִיךָ תִּשִׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ לֹא תוֹכֵל לָתֵת עָלֶיךָ אִישׁ נָכְרִי אֲשֶׁר לֹא־אֲחִיךָ הוּא: טז רֶק לֹא־יִרְבֶּה־לוֹ סוּסִים וְלֹא־יָשִׁיב אֶת־הָעַם מִצְרַיִמָה לַמַּעַן הִרְבוֹת סוּס וְיִי אָמַר לָכֶם לֹא תִסְפוּן לָשׁוּב בְּדַרְךָ הַזֶּה עוֹד: יז וְלֹא יִרְבֶּה־לוֹ נָשִׁים וְלֹא יָסוּר לִבּוֹ וְכֶסֶף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה־לוֹ מְאֹד: יח וְהָיָה כְּשִׁבְתּוֹ עַל כִּסֵּא מַמְלַכְתּוֹ וְכָתַב לוֹ אֶת־מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת עַל־סֵפֶר מִלְּפָנֵי הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם: יט וְהָיְתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל־יְמֵי חַיָּיו לַמַּעַן יִלְמַד לִירְאָה אֶת־יִי אֱלֹהָיו לְשִׁמּוֹר אֶת־כָּל־דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְאֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לַעֲשׂוֹתָם: כ לְבַלְתִּי רוּם־לִבְבוֹ מֵאֲחָיו וּלְבַלְתִּי סוּר מִן־הַמִּצְוָה יְמִין וּשְׂמָאוֹל לַמַּעַן יֵאָרֶיךָ יְמִים עַל־מַמְלַכְתּוֹ הוּא וּבָנָיו בְּקִרְבֵּי יִשְׂרָאֵל:

Deuteronomy 18:15-22

טו נְבִיא מִקִּרְבְּךָ מֵאֲחִיךָ כְּמִנִּי יָקִים לָךְ יִי אֱלֹהֶיךָ אֲלֵיו תִשְׁמָעוּן: טז כָּל־אֲשֶׁר־שָׁאֲלַת מֵעַם יִי אֱלֹהֶיךָ בְּחֹרֵב בְּיַוֵּם הַקֹּהֵל לֵאמֹר לֹא אֶסֶף לְשַׁמֵּעַ אֶת־קוֹל יִי אֱלֹהֵי וְאֶת־הָאֵשׁ הַגֹּדֵלָה הַזֹּאת לֹא־אֲרָאָה עוֹד וְלֹא אָמוּת: יז וַיֹּאמֶר יִי אֵלַי הִיטִיבוּ אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי: יח נְבִיא אֶקִים לָהֶם מִקִּרְבֵּי אֲחֵיהֶם כְּמֹדֶי וְנִתְּתִי דְבָרִי בְּפִיו וְדִבַּר אֲלֵיהֶם אֶת כָּל־אֲשֶׁר אֶצְוֶה: יט וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא־יִשְׁמַע אֶל־דְּבָרֵי אֲשֶׁר יְדַבֵּר בְּשֵׁמי אֲנֹכִי אֲדַרְשׁ מֵעַמּוֹ: כ אִם הִנְבִיא אֲשֶׁר יִזִּיד לְדַבֵּר דְּבָר בְּשֵׁמי אֶת אֲשֶׁר לֹא־צִוִּיתִיו לְדַבֵּר וְאֲשֶׁר יְדַבֵּר בְּשֵׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וּמֵת הַנְּבִיא הַהוּא: כא וְכִי תֹאמַר בְּלִבְבְּךָ אֵיכָה יִדַּע אֶת־הַדְּבָר אֲשֶׁר לֹא־דִבַּרוּ יִי: כב אֲשֶׁר יְדַבֵּר הַנְּבִיא בְשֵׁם יִי וְלֹא־יְהִיָה הַדְּבָר וְלֹא יָבֹא הוּא הַדְּבָר אֲשֶׁר לֹא־דִבַּרוּ יִי בְּזִדּוֹן דִּבְרוּ הַנְּבִיא לֹא תִגּוֹר מִמֶּנּוּ:

1. Midrash Tanhuma, Shoftim 3

שופטים ושוטרים, צריך שיהיו השופטים בעלי זרוע במעשים טובים. שכך עשה משה, ויבחר משה אנשי חיל (שמות יח, כה), בתורה ובמעשים טובים ובגבורה.

וצריך שיהיו נקיים מכל משפט, שלא יהא לאדם פתחון פה עליהם. כמשה שאמר לישראל, לא תמור אחד מהם נשאתי (במדבר טז, טו). ושמואל שאמר, הנני ענו בי נגד ה' ונגד משיחו את שור מי לקחתי וחמור מי לקחתי וגו' (ש"א יב, ג). הוי אומר, שופטים ושוטרים, שלא יהא בהם דבר של פסולות.

מעשה ברבי חנינא בן אלעזר, שהיה לו אילן נטוע בתוך שדהו ונפיו נוטות לשדה אחר. בא אדם אחד וקבל לפניו ואמר, אילנו של איש פלוני נוטה לתוך שדי.

אמר ליה: לך ובוא למחר. אמר ליה: כל הדינין הבאים לפניך, מיד אתה פוסק, ודיני אתה מאחר.

מה עשה רבי חנינא, מיד שלח פועליו וקצץ את האילן שהיה בתוך שדהו ונטה לשדה אחר. למחר בא אותו האיש לפניו לדין.

אמר לו לבעל דינו, צריך אתה לקוץ אותו.

אמר לו: ולמה אילן שלך ענפיו נוטין לשדה אחר.

אמר לו: צא וראה כשם שאתה רואה את שלי, כך עשה את שלך.

מיד הלך ועשה כך.

לפיכך כתיב: שופטים ושוטרים, שלא יהא בשופט דבר של פסולת.

"Judges and officials" (Deuteronomy 16:18): The judges need to be strong through good deeds. As this is what Moshe did: "Moshe chose men of valor (*anshe hayil*)" (Exod. 18:25), in Torah, good deeds, and courage.

And they need to be clean of any infraction, such that no one could claim (literally, opening of the mouth) against them. Like Moshe, who said to Israel (Num. 16:15), "I have not taken even a donkey from any of them"; and Shmuel, who said (I Sam. 12:3), "Here I am, testify against me in the presence of Adonai and God's anointed one; whose ox have I taken, or whose donkey have I taken, etc." I would thus say, "Judges and officials [appoint for yourself]," that there should not be any disqualifying matter in them.

An incident involving Rabbi Hanina ben Elazar, who had a tree planted in his field, and the branches extended over the field of another. A certain man [a litigant] came before him and complained, saying, "The tree of So-and-so is extending over my field."

He said to him, "Go, and come back tomorrow."

He said to him, "All the cases that come before you, you judge immediately. But my case you delay?"

What did Rabbi Hanina do? Immediately, he sent workers and cut the tree that was in his field, whose branches extended over the field of another.

The next day, that same man came for judgement.

He said to the defendant, "You need to cut it."

He said to him, "So why do the branches of your tree extend over the field of another?"

He said to him, "Go and see. As you see mine, do to yours."

He immediately went and did so.

Hence it is written, "Judges and officials," that there should not be a matter of disqualification in the judge.

2. Mei HaShiloach on Deut. 16:20

צדק צדק. היינו לדקדק במצות. תרדוף, היינו דוקא האדם לעצמו ולא שיכעוס על חבירו שאינו מדקדק כ"כ. למען תחיה היינו עי"ז תזכה להבין מתי להוכיח חבירך.

"Justice, justice." That is, to be punctilious regarding mitzvot. "You shall pursue." That is, specifically the person themselves, and not be angry with someone else, who is not so punctilious. "That you may live." That is, by means of this, you will merit to understand when/how to rebuke others.

3. Mei HaShiloach on Deut. 16:20

צדק צדק תרדף. הענין שנכפל בכאן צדק, הראשון הוא נגד השי"ת שידקדק במעשיו עד כחוט השערה, והשני הוא נגד חבירו שבאם יראה שחבירו חלילה עבר רצון השי"ת וירצה לכעוס עליו, על זה נאמר צדק שהשי"ת לא ירצה שאחד יקטרג על חבירו וכמו שנתבאר בחלק ראשון (פ' בהר ד"ה ולא תונו), כמו שהסנהדרין היה מלינים את הדין אף שידעו ששפטו משפט צדק, אכן פן יאיר השי"ת את עיניהם ויפתח להם אור חדש ללמד זכות על נפש מישראל.

"Justice, justice you shall pursue." Regarding the matter of doubling the word "justice" here, the first is vis-a-vis God, that one should be punctilious in one's deeds even up to a hairsbreadth, while the second is vis-a-vis other people, for if one sees another (God forbid!) transgressing the will of God, and one will want to be angry at them, for this reason it says, *tzedek*. For God does not want one person to accuse their fellow, as I explained earlier (Parashat Behar, "lo tonu"), just as the Sanhedrin would withhold judgment overnight, even though they knew that the judgment was just, nevertheless, perhaps God would enlighten their eyes, and open a new light for them, to learn of the righteousness of a soul of Israel.

4. Mei HaShiloach on Deut. 17:14

לא תוכל לתת עליך איש נכרי. היינו מי שיש בו כעס כי מדות הכעס אין לה חלק בישראל.

"You may not place over yourselves [as king] a foreigner." I.e., someone who has anger within him, because the attribute of anger has no place in Israel.

5. Sfat Emet on Deut. 16:20

צדק צדק תרדוף. פ' אחר שזוכין להשיג מעט אמת צריכין לשמור שלא להניח מלרדוף אחר האמת. כי אם ח"ו יורדין לשקר אח"כ. מוטב ה' קודם שהשיג זה האמת. ולכן הצדק שמבקשין אחר מציאת צדק הראשון הוא רדיפת הצדק באמת. כמ"ש בתורה לשון זה כמה פעמים שמוע תשמעו שמור תשמרו. וכמ"ש לעיל כמה פעמים מזה כי הכפל הוא העיקר כמאמר שנה הכתוב לעכב:

"Justice, justice you shall pursue." Meaning: after one merits to apprehend a little bit of truth, one needs to be careful not to stop pursuing truth, lest one, *has v'shalom*, descend into lies afterwards. One was better off prior to apprehending such a truth. Therefore, the justice that one seeks after finding an initial justice is truly "pursuing justice." And the Torah uses similar formulations many times, "hear, you shall hear," "guard, you shall guard". As I have written already many times regarding this, that the double is the essence, as in "scripture teaches to delay."

Midrash Tanhuma, Shoftim 5

תתן לך, ולא לאמות העולם.

“You shall appoint for yourselves” (Deut. 16:18:); and not for the peoples of the world.

דבר אחר, תתן לך, מלמד, שנקראו הדיינים על שם משה.

Another interpretation, “You shall appoint [judges and law officers] for yourselves (literally, yourself)” (Deut. 16:18): It teaches that the judges were called by the name of Moses.

זה אחד משלשה דברים שפסר משה נפשו עליהן ונקרא על שמו.

This is one of three things which Moses risked his life for and were called by his name.

נתן נפשו על התורה, שנאמר: ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה (שמות לד, כח). ונקראת על שמו, שנאמר: זכרו תורת משה עבדי (מלאכי ג, כב).

He offered his life over the Torah, as it is said: “And he was there with Adonai forty days and forty nights” (Exod. 34:28). And it was called by his name, as stated, “Remember the Torah of My servant Moses.” (Mal. 3:22)

נתן נפשו על ישראל, שנאמר: ועתה אם תשא חטאתם וגו' (שמות לב, לב). ונקראו על שמו, שנאמר: לך רד כי שחת עמך (שם פסוק ז).

He offered his life over Israel, as it says, “But now, if You will forgive their sin, [well and good; but if not, please blot me out].” (Exod. 32:32). And they were called by his name, as it says, “Go down, for your people have acted basely.” (Exod. 32:7)

נתן נפשו על הדיין, שנאמר: ונד את המצר, ויצא ביום השני וגו', ויאמר מי שמך לאיש שר ושופט וגו' (שם ב, יב-יד). לפיכך נקראו על שמו, שנאמר: וירא ראשית לו וגו' צדקת ה' עשה ומשפטיו עם ישראל (דברים לג, כא).

He also offered his life over justice/judgments, as it says, “he smote the Egyptian... When he went out on the second day... But he said, ‘Who appointed you a prince and a judge?’” (Exod. 2:12-14). Therefore they were called in his name, as it says, “He chose for himself the best... he performed Adonai’s justice,, and his judgments for Israel.” (Deut. 33:21)